

VOLLE MANEN

BELGIE-BELGIQUE

P.B. GENT-X

B/43

VOOR ZES MILJOEN VLAMINGEN

NR. 1 | 2002

INTEGRATIE BLIJFT KASPLANTJE

**NAAR EEN VLAAMS
GEZINSBELEID**

VLAANDEREN EN DE EU-CONVENTIE

Mijlpaal Activisten en passivisten

Activisten versus passivisten. Dat is dé tegenstelling waarmee de Vlaamsgezinden elkaar decennia lang hebben gestigmatiseerd. Die tegenstelling is in onbruik geraakt, vandaag spreekt men eerder over 'radicalen' en 'pragmatici'.

Het ontstaan van de tegenstelling gaat terug tot het begin van de Eerste Wereldoorlog. Schematiserend kan

men stellen dat de activisten flaminganten waren die de samenwerking met de Duitse bezetter aanvaardden (of ambieerden) om hun doelstellingen te realiseren. De passivisten daarentegen wilden die doelstellingen opschorten tot na de oorlog. Zij weigerden elke buitenlandse hulp, bleven gehecht aan het Belgisch gezag en werden daarom ook vaak 'loyalisten' genoemd.

Het meest spraakmakende referentiepunt van het activistisch engagement was de vernederlandsing van de Gentse universiteit. Die was sinds het begin van

de oorlog gesloten maar zou in oktober 1917 door de Duitse bezetter heropend en vernederlandsd worden.

De 'vernederlandsing van Gent' was vóór de oorlog hét strijdpunt van de brede Vlaamse beweging

geweest. Het Duitse initiatief plaatste de beweging voor het dilemma van collaboratie met het bezettingsregime. De passivisten weigerden

elke medewerking, de activisten stemden ermee in. Een aantal flaminganten aarzelde, liet zich tenslotte over de streep trekken en trad hierdoor tot het activisme toe.

Op 12 juni 1916 werd in Brussel de *Hogeschoolbond* tot bevordering van de Vlaamse Hogeschool te Gent gesticht. Meteen engageerde zich een aantal prominente Vlaamsgezinden om de 'nieuwe' universiteit te helpen realiseren. Zo legden zij de tegenstelling tussen activisme en passivisme in een definitieve plooi.

J. Faber

COLOFON

Volle Manen wordt uitgegeven door vzw. Vlaams Pers-, Radio- en TV-Instituut en verschijnt 17 keer per jaar

Hoofdredacteur: Maurits van Liedekerke

Eindredacteur: Jan van der Vloet

Werken mee aan dit nummer: Marc Platel, Piet De Zaeger

Redactiesecretariaat: Greet Sels

Coördinatie: Nico Moyaert

Lay-out en druk: Uitgeverij F-Twee, Kuiperskaai 6, 9000 Gent, tel. 09/265.97.20

Jaarabbonement: € 12,50 over te schrijven op rekeningnummer 435-0259701-15 van VPRTI vzw.

Verantwoordelijke uitgever: Geert Bourgeois, Barrikadenplein 12, 1000 Brussel, tel. 02/219.49.30, fax 02/217.35.10, e-post: vollemanen@n-va.be

btw-nummer VPRTI: 407.762.759

Dit nummer werd afgesloten op vrijdag 18 januari 2002.

Lid van de Unie van de Uitgevers van de Periodieke Pers

PERS-SPIEGEL

POSITIEF GELUID

Een positief geluid in de huidige politieke herverkaveling komt van Geert Bourgeois' Nieuw-Vlaamse Alliantie. Ik denk dat Bourgeois voor veel ontgoochelde CVP'ers een zinvol alternatief kan worden, vanwege zijn integriteit en zijn sociale en ethische bewogenheid."

Voormalig Antwerps CVP-schepen
Bruno Peeters in *Tertio* van woensdag 2 januari 2002.

VOLKSPARTIJ

Een 'volkspartij' is voor mij het synoniem van intellectuele leegte. Het volstreekte niets. En ik verbaas me over de snelheid waarmee de VLD zich ontwikkelt tot een soort CVP – uitgerend op het moment dat de CD&V zich aan het ontzuilen is. De VLD is een partij aan het worden met *standen*. Zelfs de strekking-Vaticaan zal er binnenkort vertegenwoordigd zijn."

Commentator Luc Van der Kelen in *Knack* van woensdag 9 januari 2002.

KUL

Waarom krijgt de *mon-seigneur* het eredocoraat (...)? Omdat prins Filip deel uitmaakt van het koninklijk instituut. Omdat hij toevallig in een paleiswieg werd geboren. Als telg van een familie die nooit veel blij heeft gegeven van Vlaams-voelendheid, van democratische orthodoxie, of van superintelligentie."

Paul Geudens in *Gazet van Antwerpen* van maandag 14 januari 2002.

UITGELICHT

4 EN 5 MEI: EERSTE N-VA-LEDENCONGRES

Midden oktober vorig jaar, bij de start van de Nieuw-Vlaamse Alliantie én de voorstelling van het N-VA-manifest, was afgesproken dat er begin 2002 een algemeen ledencongres zou komen. De N-VA-partijraad nam alvast de eerste beslissingen zodat de congresprocedure ondertussen definitief op gang is gekomen. Iedereen die een N-VA-lidkaart 2002 op zak heeft, krijgt spreek- en stemrecht op het algemeen ledencongres dat op zaterdag 4 en zondag 5 mei 2002 plaatsvindt in Leuven. De partijraad duidde unaniem Bart De Wever aan als congresvoorzitter. De Wever, 31 jaar en wonend in Berchem, is sinds begin 2000 lid van het partijbestuur. Beroepshalve is hij assistent op het departement Geschiedenis van de K.U. Leuven.

Op 5 januari j.l. startte de congrescommissie (de leden van het partijbestuur én een effectief en plaatsvervangend lid uit elk N-VA-arrondissement) haar werkzaamheden. De eerste tekstvoorstellen mag u eind februari verwachten. Daarna komen er in elke provincie (mogelijk voorafgegaan door vergaderingen van afdelingen en arrondissementen) open ledenvergaderingen waar de voorstellen van congresresoluties kunnen worden besproken en amendementen kunnen worden ingediend. Het N-VA-ledencongres wordt een volwaardig programmacongres. Het N-VA-manifest vormt er de vertrekbasis van, maar het is de congrescommissie die de (deel)thema's verder zal uitwerken.

Barrikadenplein 12, 1000 Brussel, tel. 02/ 219 49 30
e-post: info.congres@n-va.be

Nieuw-Vlaamse Alliantie
Barrikadenplein 12
1000 Brussel
tel. 02/219.49.30
fax 02/217.35.10
e-post: info@n-va.be
webstek: www.n-va.be

2002 N-VA JAAR !

De N-VA staat voor het jaar van de doorbraak. Terwijl federale en Vlaamse ministers elkaar in de haren zitten, terwijl Verhofstadt, Dewael & co. zich vermeien in politieke machtsspelletjes, doet de N-VA wat het moet doen: oplossingen aanreiken voor de problemen van de mensen. Tal van N-VA-voorstellen werden gelanceerd daar waar paars-groen steeds faalt. Inzake verkeersveiligheid dreigt de SP.A steeds met regionalisering omdat de Belgische regering er niet in slaagt een efficiënt beleid te voeren. De N-VA heeft een voorstel ingediend waardoor verkeersveiligheid een volledig Vlaamse bevoegdheid wordt. Niet dreigen, maar doen dus! Ook de Vlamingen in onze eigen hoofdstad worden door de N-VA niet in de steek gelaten. Onze partij tekent beroep aan tegen het Lambermont-akkoord om de vernietiging te krijgen van die artikels die nefast zijn voor de Brusselse Vlamingen.

De N-VA heeft eveneens de aanzet gegeven tot een Vlaams Pact Gezondheidszorg, want in de Belgische gezondheidszorg loopt het volledig fout.

De Vlaamse regering wil dan weer een verengelsing van het hoger onderwijs doorvoeren, met alle gevolgen van dien voor de onderwijskwaliteit. Gaan we naar een taalstrijd tegen het Engels? Het is duidelijk: de N-VA heeft in 2002 stapels werk voor de boeg.

Geert Bourgeois
Voorzitter N-VA

LIDMAAT

RUDI COEL

Hij woont in hartje Brussel op een boogscheut van het parlement, beroepshalve is hij directiesecretaris bij een internationale NGO die wereldwijd ontwikkelingsprojecten opzet. Maar dé taak die Rudi Coel (*1959) op zich heeft genomen is de uitbouw van de hoofdstedelijke afdeling van de Nieuw-Vlaamse Alliantie. Zijn wortels liggen in het Vlaams-Brabantse Overijse, daar ook haalde hij de overtuiging dat de rand rond Brussel Vlaams én groen moet blijven en dat niet alleen de plaatselijke

bevolking daaraan moet werken maar alle Vlamingen. Rudi heeft zijn inzet uit zijn collegetijd van leraren die hun discipelen in die zin motiveerden. Zo vond hij ook de weg naar *Vlaamse Jongeren Overijse*, waar via een mix van ontspanning en acties jonge mensen een steviger Vlaamse reflex krijgen.

In het verlengde van dit engagement koos Rudi voor een vaste stek in Brussel, daar zijn jonge Vlamingen best thuis. Om er te wonen, maar ook om deel te nemen aan het sociale en

culturele leven. Bij Coel komt daar politieke inzet bovenop, als voorzitter van de Brusselse N-VA-afdeling.

En werk aan de winkel is er genoeg, bovendien kwam in de hoofdstad het splitsen van de VU hard aan. Maar daar liggen Coel en de zijnen niet meer wakker van. Beetje bij beetje bouwen zij met oude getrouwen en met nieuwe leden een afdeling op.

En de bestuursploeg zit niet stil, zij brengt bij het komende N-VA-congres een eigen *Project voor Brussel* aan. Als dat niet *Coel* is!

LAKEIEN VAN LAKEN VAN LIEDEKERKE

In zijn nieuwjaarswens hoopt mijn Waalse vriend José Fontaine dat de kritische houding van de Vlamingen tegenover de monarchie in 2002 nog zou groeien. Hem is opgevallen dat Vlamingen zich steeds duidelijker vragen stellen bij het nut van het Hof. Zelf houdt hij niet op zijn taal- en volks-genoten in die zin te overtuigen. Nog net voor de jaarwisseling bracht Fontaine in een bijzondere uitgave van zijn republikeins tijdschrift *Toudi* een breed overzicht van zowat alle publicaties die de jongste jaren over de monarchie in België verschenen zijn.

Fontaine betreurt het dat de republikeinse gedachte in Wallonië niet sneller toeneemt, wat dan weer goedge-maakt wordt door de groeiende trend die hij in Vlaanderen vaststelt. In dat verband pleziert het hem dat de Nieuw-Vlaamse Alliantie resoluut voor de republiek kiest.

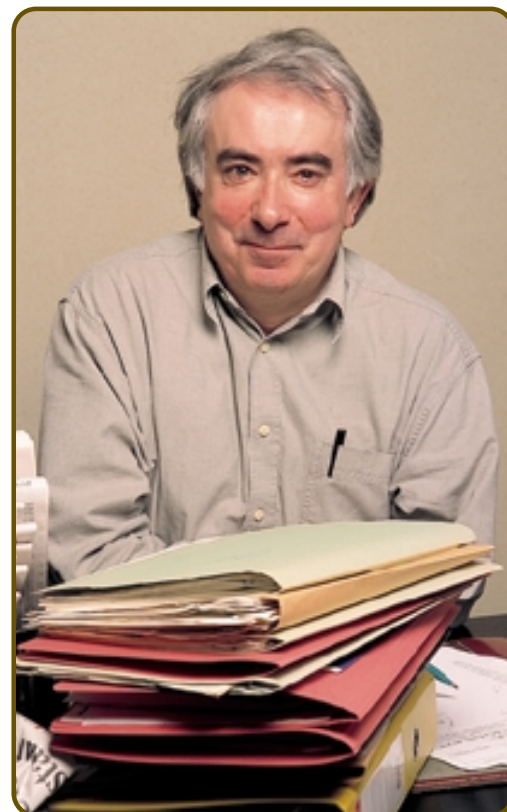
Of Fontaine de vermeende groei juist inschat, is moeilijk om te zeggen. Zeker is dat tal van elementen in die richting wijzen. Zo wordt duidelijk dat in de traditionele pers de schroom verdwijnt om leden van het koningshuis 'naar waarde te schatten'. Daar waar tot voor kort nog veel met de mantel van een zogenaamde vaderlandsliefde werd toegedekt, twijfelt die pers niet meer om kritisch stelling te nemen. Begin dit jaar gaven twee Vlaamse kranten op aangeven van een prof. Nederlands de leden van de koninklijke familie een taalrapport, op Albert na kregen allen een onvoldoende. (De Argentijnse Máxima daarentegen kreeg een 9 op 10.)

Onder meer door de manifeste afkeer voor een van de officiële talen van haar koninkrijk komt het nooit goed tussen de koninklijke familie en de Vlaamse bevolking.

Er is echter meer dan een communicatieprobleem. De vele pogingen om de media in te schakelen bij het prinselijk huwelijk, de Blijde Intreden, geboorte en doop van Elisabeth, waren nauwelijks succesvol. Al was de geboorteaankondiging door het Hof nog zo goed geprogrammeerd, zij werd - mede door het gebrek aan taalvaardigheid en de kneuterigheid van Filip - een ronduit lachwekkende vertoning. Zij haalde bijna het amusementsgehalte van de Grimaldi's in Monaco.

Maar opgelet. Verborgen achter de bedrieglijke façade van familiekiekjes, verkleedpartijen in legeruniform en stichtelijke toespraken oefent 'Laken' in alle stilte macht en invloed uit. Talrijk zijn de dossiers waarmee koning en Hof zich moeien of, zoals in de zaak-Opgrimbie, hun boekje te buiten-gaan. Het is verheugend dat publicisten deze machinaties omstandig blootleggen.

Zoals het verheugend is dat een indrukwekkend aantal academici het Leuvense eredoctoraat aan prins Filip als 'een aanslag op hun beroep-seer van wetenschapper' ervaart en dat ook luidop zegt. De officiële argumentatie voor deze hoge onderscheiding klinkt bijzonder zwakzinnig. Zich actief inzetten voor wereldvrede, groot belang hechten aan samenwerking tussen de gemeenschappen, de rol van het gezin beklemtonen, opkomen voor nationale en internationale solidariteit; het zijn lovenswaardige bezigheden maar verantwoordelijke dergelijke titel niet. Maar nee, rector Oosterlinck en promotor ererector Dillemans weten van de prins geen kwaad. In zijn blinde bewondering, een lakei waardig,

argumenteert dhr. Oosterlinck dat 'dankzij het koningshuis Vlamingen en Walen elkaar niet hebben uitgemoord zoals bevolkingsgroepen in de Balkan wel doen.'

Toen alle argumentatie was weggelachen, werd een nieuwe *foef* uitgevonden: de traditie.

Daarmee geeft de KUL zich helemaal bloot. Verdiensten hebben of niet, het speelt geen rol. Met de helm geboren worden, in dit geval met een kroontje, volstaat. Want wie kroonprins is, wordt *doctor honoris causa*. Willen of niet! Zo hebben de Leuvense lakeien van Laken beslist.

Je zou van minder republikein worden!

Maurits van Liedekerke

GEZINSBELEID

DE N-VA DOET ER IETS AAN!

Er was heel lang geleden een Belgische regering en die telde onder haar ministers een minister voor het Gezin. De Vlaamse regering heeft wel een excellentie voor Welzijn en Gelijke kansen, niet voor het Gezin. Diezelfde Vlaamse regering schreef ruim twee dozijn beleidsbrieven, maar geen woord over gezin.

De Vlaamse armslag om een eigen gezinsbeleid te voeren is beperkt. Gezinsbeleid is nog altijd vastgeklonken aan die "Belgische" sociale zekerheid en tot zolang zal Vlaanderen het moeten doen zonder eigen gezinsbeleid. De overheveling van dat gezinsbeleid naar de gemeenschappen toe staat daarom bovenaan het 21-puntenprogramma waarmee de N-VA het Vlaams gezinsbeleid alvast aan de startlijn wil brengen.

WAT NOG MEER?

Zoals het een "waarde"-partij past, beginnen we met het vastleggen van een beginsel: "Ouderschap veronderstelt ouderplicht en verantwoordelijkheidszin tegenover de kinderen, tegenover de partners onderling én tegenover de samenleving waarin men zich beweegt."

En dan beginnen we concreet, bij de zwangerschap en de geboorte. Daarvoor vragen we:

- de terugbetaling van alle medische kosten voor een vruchtbaarheidsbehandeling.
- regelmatige medische begeleiding en dat vooral met het oog op een betere opvang van risicogroepen binnen de samenleving.
- één jaar sociale hulp bij de geboorte van tweelingen.
- een mogelijke verdubbeling van het bevallingsverlof en voor de vader de

mogelijkheid om aanspraak te maken op een zorgverlof.

- en de invoering van een zorgloon van € 750 per maand en dat gedurende twaalf maanden.

Na de geboorte begint de zoektocht naar opvang.

De N-VA wil dat financiële drempels worden weggewerkt die lage inkomens beletten om aan te kloppen bij georganiseerde kinderopvang. De onthaalmoeders moeten een sociaal statuut krijgen dat hen arbeidsrechtelijk op een correcte manier beschermt. Als ondernemingen inspanningen doen om zelf voor kinderopvang te zorgen, dan kunnen zij rekenen op een tegemoetkoming.

Gezinsbeleid wil natuurlijk ook zeggen adoptiemogelijkheden.

Maar ook hier kan Vlaanderen niet voluit gaan, adoptie blijft immers een federale bevoegdheid.

Adoptie moet daarom voor de N-VA van het begin tot het einde een uitsluitend Vlaamse zaak worden.

Vlaams parlements lid Chris Vandenbroeke: "De Vlaamse regering schreef ruim twee dozijn beleidsbrieven, maar geen woord over 'gezin'."

En dan worden de kinderen groter. Ze "kosten" ook steeds meer. De N-VA vraagt daarom :

- De opwaardering van de kinderbijlagen, die beter afgestemd moeten worden op de opvoedingskosten.
- Het echt gratis maken van het volledig leerplichtonderwijs, lager én secundair onderwijs. Als dat bewaarheid wordt is er natuurlijk geen behoefte meer aan studiebeurzen. Tijdens de ganse duur van het leerplichtonderwijs moeten kinderen gratis met het openbaar vervoer van huis naar school en omgekeerd.
- De studiebeurzen voor het hoger en het universitair onderwijs moeten welvaartsvast gemaakt worden. Zowel de instapdrempel als de toegekende enveloppen "schreeuwen" letterlijk om een stevige aanpassing.

Dit voor het onderwijs. De N-VA heeft ook voorstellen om het ouders met kinderen financieel iets gemakkelijker te maken.

- Bij huisvestingsondersteuning € 2500 extra per persoon ten laste. Ook bij de meeneembaarheid van reeds betaalde registratierechten moet een extra vrijstelling per persoon ten laste mogelijk zijn.
- Tenslotte willen wij een vrijstelling van € 2500 voor de ouder die aanspraak kan maken op onderhoudsgeld.

Om volledig te zijn, maar dit is vooral voor technici: de N-VA eist de snelle overheveling naar de Gemeenschappen van de vele middelen die opgestapeld liggen in het federale *Fonds Collectieve Uitrustingen en Diensten*, zogenoemde FCUD-gelden.

Dit is maar een samenvatting. Wil u het gezinsprogramma volledig lezen, aarzel niet ons aan te spreken. Wij sturen het u graag toe.

N-VA-secretariaat,
tel. 02/219 49 30
secretariaat@n-va.be

HERMAN VAN AUTGAERDEN GEMANDATEERD

Twintig jaar geleden stapte Herman Van Autgaerden (° 9 juli 1948) voor het eerst in de politieke arena. Samen met drie andere VU'ers kwam hij in de gemeenteraad van Bierbeek en werd er schepen van Financiën en Ruimtelijke Ordening. In 1987 volgde Herman het overleden provincieraadslid Joris Dépré op, de schitterende VU-militant uit Tervuren en goedlachse weerman bij het KMI in Ukkel.

Bij de verkiezingen van 1994 werd Van Autgaerden opnieuw provincieraadslid maar dit keer om op 1 januari 1995 het mandaat van gedeputeerde in te vullen en dat werd, zoals men in Brabant pleegt te zeggen, geen klein bier. Een jaar eerder was de toen nog unitaire maar totaal onwerkzame provincie Brabant in drie delen uit elkaar gevallen, Van Autgaerden kreeg meteen een aantal kerntaken op de schouders. Financiën, maar ook Mobiliteit en Informatica én de zorg voor het culturele erfgoed van Vlaams-Brabant. Verder sleutelde Van Autgaerden aan een eigen Brussel-Brabant-net, de Vlaams-Brabantse invulling van het GEN-project. Ook VERA, het intergemeentelijk netwerk, zag onder zijn impuls het levenslicht.

Van Autgaerden was er ook in geslaagd zijn takenpakket met een delicate bevoegdheid te verruimen: de versterking van het Vlaams karakter van Vlaams-Brabant. De gedeputeerde legde

zijn collega's van de Bestendige Deputatie de vraag voor "welke politiek voeren om de faciliteiten in te perken?" Gesteund door de eerste Vlaamse regering (Luc Van den Brande) en de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden (Leo Peeters) ontwikkelde Van Autgaerden wat men later het Randbeleid is gaan noemen.

Sinds 1 januari 2001 zetelt Herman opnieuw als provincieraadslid, met drie collega's vormt hij er de vierkoppige N-VA-fractie. Ondertussen besliste Binnenlandse Aangelegenheden om tot een duidelijke verdeling van bevoegdheden te komen tussen de drie bestuursniveaus: Vlaamse overheid, provincie, gemeente. Dit project is het gevolg van de overheveling naar de deelstaten van de wetgeving voor gemeenten en provincies. Het spreekt vanzelf dat de ervaren 'provincialist' Van Autgaerden interesse heeft voor dit project van Beter Bestuurlijk Beleid. Ook voor de 11 provinciale N-VA-verkozen ziet hij een rol in de werkgroepen. Het is maar de vraag of minister Van Grembergen zijn gewezen partijgenoten bij de werking zal betrekken.

In afwachting blijft Van Autgaerden actief, net zagen we hem weggrijpen de wagen volgeladen met *Open Kaart*, het N-VA-informatieblad van Bierbeek. En voor de opvolging heeft Herman ook al gezorgd, dochter Karen zet zich actief in bij de Leuvense N-VA-afdeling.

De N-VA zal zich verzetten tegen de **verengelsing** van het hoger onderwijs. Engelstalig onderwijs zal ongetwijfeld ten koste gaan van de onderwijskwaliteit en brengt een a-sociale kenniskloof met zich mee. • Kamerlid Danny Pieters lanceert een voorstel tegen **lijstshopping**. Wie op een bepaald niveau verkozen wordt, moet zijn ambt opnemen. Ministers en parlementsleden moeten dan kiezen voor ofwel het Vlaamse ofwel het federale niveau. • Voor de N-VA is het overduidelijk dat prins Filip louter een **eredoctoraat** ontvangt vanwege zijn genetische afstamming. De drogredenen die worden aangehaald zijn ronduit hilarisch. Vlaams parlements lid Kris Van Dijck interpelleerde minister Vanderpoorten om de toekenning alsnog ongedaan te maken. • De N-VA vindt de uitspraken van minister-president Dewael en minister Stevaert (de federale en Vlaamse parlementsverkiezingen moeten samenvallen) **anti-democratisch en anti-Vlaams**. Dit voorstel vormt de perfecte illustratie van de knechtenrol van sommige Vlaamse politici ten aanzien van het federale beleidsniveau.

kortwet

De N-VA-kamerleden Brepoels, Van Hoorebeke, Pieters en Bourgeois vragen dat **verkeersveiligheid** een Vlaamse bevoegdheid wordt. De huidige bevoegdheidsversnippering en het verschil in visie tussen Vlamingen en Franstaligen maken een duurzaam en efficiënt beleid onmogelijk. • N-VA-voorzitter Geert Bourgeois stelt voor dat **integriteitregels** worden opgesteld voor ambtenaren en medewerkers van ministers, zodat mogelijke belangenvermenging, zoals in de zaak-Slangen, kan vermeden worden. De situatie van Slangen zelf is alvast deontologisch niet langer houdbaar. • De N-VA zal in het komende jaar een prioriteit maken van **gezondheidszorg**. Een Vlaams Pact Gezondheidszorg is hiervoor onontbeerlijk. Ook moeten Vlaanderen en Wallonië zélf verantwoordelijkheid opnemen voor hun eigen behoeften en voor hun eigen bestedingspatroon.

INTEGRATIE

NA 30 JAAR NOG STEEDS

Younes El-Yousfi heeft een Marokkaanse vader en een Algerijnse moeder. Na zijn geboorte in 1969 kwam vader naar België als gastarbeider. Twee jaar later herenigde het gezin zich in een volksbuurt van Mechelen, daar woonde Younes 29 jaar. Sinds kort is hij tot Belg genaturaliseerd. Beroepshalve is Younes coördinator *School-opbouwwerk-Onderwijs* bij het Integratiecentrum Minderheden van de provincie Antwerpen.

Younes El-Yousfi: "Voor mij is inburgering of integratie op een volwaardige manier participeren aan de maatschappij, daarbij vertrekkend vanuit een eigen referentiekader. Soms verwacht men integratie met assimilatie. Daarom zou het goed zijn om deze termen zuiver te ontleiden zodat iedereen er ook hetzelfde mee bedoelt. Integratie loopt niet van een leien dakje, omdat zij zich op velerlei domeinen manifesteert. Je moet zowel op het culturele, het sociale als het educatieve vlak stappen zetten. Ik probeer die allemaal te onderscheiden want je kunt een allochtoon hebben die binnen zijn job goed geïntegreerd is maar niet in de samenleving. Daarom is er nood aan een goede omschrijving van integratie. Maar laat de doelgroep zelf nadenken over wat integratie is om dan samen, autochtonen en allochtonen, tot een vorm van integratie te komen, haalbaar om te verwezenlijken."

KASPLANTJE

Helpt taal integreren?

Y. El-Yousfi: "Als een Vlaming naar het buitenland gaat en zich daar integreert, kan hij dat prefect als hij stevig in zijn schoenen staat. Als ik naar allochtone jongeren kijk, stel ik vast dat veel van hun problemen afkomstig zijn uit hun eigen omgeving. Mensen uit Maghreb-landen, ook mijn ouders, komen vooral uit agrarische gebieden, zij hebben geen onderwijs genoten, kunnen lezen noch schrijven. Allochtonen jongeren moeten op school Nederlands leren, maar ze kunnen dat thuis niet praten. Bovendien is er een verschil tussen de taal van de buurt en de schooltaal. Toch hoor ik jongeren zeggen dat ze eigenlijk veel beter Nederlands praten dan sommige politici en vloeiender dan het koningshuis. Ze beschouwen dit als een contradictie want hen wordt gezegd dat, voor wie op een degelijke manier wil integreren, Nederlands leren onontbeerlijk is. Taal is inderdaad een belangrijk instrument.

Anderzijds is het ook zo dat allochtone ouders graag hebben dat hun kinderen hun moedertaal kennen.

Younes El-Yousfi: "Laat autochtonen en allochtonen samen een vorm van integratie bepalen die haalbaar om te verwezenlijken is."

Hetzelfde geldt ook voor Vlamingen in het buitenland, zij leren niet alleen de vreemde taal maar geven hun moedertaal door zodat hun kinderen kunnen communiceren met de familie in het land van herkomst."

Toch blijft integratie na 30 jaar een kasplantje?

Y. El-Yousfi: "Van allochtonen wordt verwacht dat ze inburgeren, maar er is nooit een beleid gevoerd in die zin. Er was grote behoefte aan werkrachten, dus werd eenzijdig op productie gefocust. Op de werkvloer werd niet gecommuniceerd tenzij via een handvol woorden en steeds in functie van de job. Kleinschalige integratie-initiatieven van parochies en organisaties waren goedbedoeld maar niet echt emanciperend."

Dat was goed fout...

Y. El-Yousfi: "Na 30 jaar heb ik het gevoel dat allochtonen nog steeds het lijdend voorwerp zijn. Neem het TV-programma *De Zevende Dag*, er was een '11 september' nodig vooraleer een allochtoon gevraagd werd om een mening te geven. Het is een gevaarlijke strategie om na vreselijke gebeurtenissen plots een allochtoon op het scherm te brengen. Dat is geen alleenstaand geval. Zo nam ik in Brussel deel aan een studiedag over migrantenonderwijs. De honderd aanwezigen hadden het voor 99% over ons, ondertussen zaten we met welgeteld drie allochtonen in de zaal. Ik heb toen de vergelijking gemaakt met een debat over de positie van de vrouw. Zie je honderd mannen discussiëren en drie vrouwen luisteren? Zo wordt in België over allochtonen gesproken."

KASPLANTJE

Kan stemrecht een oplossing bieden?

Y.El-Yousfi: "Als je bepaalde groepen in de maatschappij wil integreren moeten er extra's komen. Stemrecht behoort tot de mogelijkheden al sta ik er niet voor te springen. Men geeft de indruk dat het debat gevoerd wordt onder druk van de allochtonen, ik heb echter nog nooit een onderzoek gezien waaruit blijkt dat de migrantengemeenschap vragende partij is. Maar de overheid moet weten wat ze wil, ze verwacht een bepaalde betrokkenheid van ons, maar eigenlijk doet ze het tegenovergestelde. Als de bevolking van Mechelen uit 20% allochtonen bestaat, moet je je afvragen op welke wijze die mensen hun stem kunnen laten horen. Wanneer je ze niet bij oplossingen betrekt, maak je ze nog meer tot lijdend voorwerp."

VERDOMHOEKJE

Onze maatschappij zegt vaak vernederende dingen over allochtonen. Hoe ga je daar mee om?

Y. El-Yousfi: " Met bepaalde verdragen in de hand zou je sommige uitspraken niet moeten toelaten. Maar ik heb de indruk dat als je je nek uitsteekt als politicus, beleidsmens, of rechter... je vlug in het verdomhoekje raakt. In allerlei situaties merk je de evolutie van racisme, het begint bij discrimi-

minatie. Discriminatie gebaseerd op etniciteit is racisme en daar word je ook binnen de instituten mee geconfronteerd. Dat probleem kan enkel opgelost worden als je het eerst durft erkennen. Eens dat gebeurd, kom je vlug tot de vaststelling dat iedereen, zowel Vlamingen als ikzelf, een aandeel heeft in het probleem. Maar als de dialoog op een eerlijke manier wordt gevoerd, komt een oplossing in zicht. Maar oplossingen worden door veel elementen afgeremd. Extreem-rechts is er één van."

Het woord is gevallen...

Y. El-Yousfi: " Extreem-rechts hoeft niet te bestaan om racistische uitingen te horen, die klinken ook binnen de traditionele partijen. Het verschil is dat extreem-rechts er open voor uitkomt. Moest ik morgen beslissen om in de politiek te gaan en de methoden van extreem-rechts te hanteren dan zou ik veel stemmen halen. Ik zou zeggen: die Belgen deugen niet, wij mogen nergens binnen, onze kinderen krijgen geen onderwijs... Zo verval je vlug in fundamentalisme en daar doe ik niet aan mee. Ik heb gekozen voor een maatschappijmodel dat realiseerbaar is. Want in de Vlaamse maatschappij zit meer positief dan negatief. En daar doe ik wél aan mee."

Alle beetjes helpen

Mijn vriend Younes beweert dat in Mechelen zo'n 20% mensen van Maghrebijnse afkomst wonen. Het is opvallend dat ik buiten een handvol mensen die ik beroepshalve ontmoet niemand van deze gemeenschap ken. Ik woon nochtans in een wijk met veel migranten, maar op vergaderingen van de wijkraad zie ik ze nooit, ook in het verenigingsleven niet.

Het samenleven met deze bevolkingsgroep verloopt dikwijls moeilijk. Met als gevolg dat bij de jongste gemeenteraadsverkiezingen het Vlaams Blok de grootste partij (25%) werd. Gelukkig scoorde de Alliantielijst bijna even goed (7 VLD, 4 VU) en kunnen haar verkozenen mee de stad besturen zonder de uiterst rechtse partij.

Ik vraag me dikwijls af waarom in het gastvrije Vlaanderen samenleven met allochtonen zo moeilijk is. De stroeve communicatie door gebrekkige taalkennis is één van de oorzaken.

Younes scoort als hij zegt dat aan allochtone jongeren wordt

verteld dat Nederlands leren heel belangrijk is, maar zelf horen ze leden van het koningshuis, ministers en andere hoogwaardigheidsbekleders het Nederlands minachten.

Misschien komt er een dag dat allochtonen beseffen dat het aangenamer leven is in een Vlaamse Staat waar niemand zich bedreigd voelt en iedereen gerespecteerd wordt. Het is mijn vurigste wens hen uit te nodigen Vlaming te worden en hen daar alle kansen toe bieden.

Mechelen spant zich in om het samenleven te bevorderen. Zo werd in het omstreden rapport-Van San de Mechelse aanpak als één van de schaarse lichtpunten aangehaald. Onze stad begon ook met "vaderpatrouilles" in wijken waar jonge migranten voor overlast zorgen. Ook Mechelaars kunnen terecht bij deze wijze, Marokkaanse vaders want alle beetjes helpen om een harmonieuze samenleving te bevorderen.

Bart De Nijn
N-VA gemeenteraadslid

Vluchtelingen speelbal van politiek.

Met de rugzak door Pakistan.

ELKE WEEK VERSCHIJNT HET KNACK-PAKKET MET 3 VERSCHILLENDE MAGAZINES

Arabische cinema scoort
in het westen.

Knack weekend **1** **FOCUS**

HET NIEUWS 3 KEER ANDERS BEKEKEN

LIDKAART 2002 AL OP ZAK?

Op de N-VA-nieuwjaarsreceptie, begin januari jl., kondigde N-VA-voorzitter Geert Bourgeois trots aan dat de Nieuw-Vlaamse Alliantie, halverwege de ledencampagne, de kaap van de 6.000 leden voorbij is. Voor de achterblijvers herhalen we hier nog eens de practica.

Het lidmaatschap van de Nieuw-Vlaamse Alliantie kost € 12,50. Bent u jonger dan 25 jaar, dan betaalt u slechts € 7,50. Gezinsleden kunnen al bijkomend lid worden voor € 2,50.

Wat te doen? Bezorg het overschrijvingsformulier dat u kreeg toegestuurd gewoon aan uw bank- of postkantoor. Na betaling krijgt u uw persoonlijke N-VA-lidkaart 2002 spoedig thuis bezorgd. Mocht u niet meer beschikken over het overschrijvingsformulier, dan kan u storten op het rekeningnummer 435-0315141-68 van N-VA-Leden, Barricadenplein 12 te 1000 Brussel.

AANGENAME KENNISMAKING

U kent ook nog familieleden, vrienden, kennissen of collega's die kennis willen maken met de N-VA? Als u ons voornaam, naam én het volledige adres van potentiële N-VA-leden correct en leesbaar bezorgt, dan schrijft Geert Bourgeois hen – met uw persoonlijke groeten - een brief met een infopakket. Doen!

N-VA-ledenadministratie, tel. 02 219 49 30
fax 02/217 35 10, e-post: lid.2002@n-va.be

OORLOG OM BELOOFDE LAND

Na de vreselijke aanslagen van 11 september tegen de WTC-torens en het Pentagon waren de ogen van de internationale gemeenschap gericht op het islamitisch fundamentalisme. De Verenigde Staten brachten al snel een coalitie op de been die het Talibanregime en het Al-Qaedanetwerk in Afghanistan vernietigden. De Amerikaanse regering focust nu reeds op andere islamistische pijnplekken zoals Soedan en Somalië.

Toch is het een grote vergissing te denken dat het fundamentalistisch terrorisme effectief aan de wortel kan worden aangepakt met militair geweld. Vrede kan slechts worden bereikt door een rechtvaardige internationale politiek te voeren, die de vrijheid en de welvaart van alle volkeren beschermt en bevordert. Zo komt men al gauw bij het Palestijns-Israëliësch conflict terecht. Een hardnekkig en bloedig conflict dat in de Arabische wereld de emoties fel doet oplaaien.

De Oslo-akkoorden van 1993 wekten de hoop dat vrede mogelijk was in het Midden-Oosten. Maar de Israëli's toonden zich meesters in verdragstechnieken en in het uithollen van elke overeenkomst. Elke nieuwe onderhandeling betekende een nieuwe afgang voor de Palestijnen. Na de verkiezing van de havik Ariël Sharon tot Israëls eerste minister ging het van kwaad naar erger. De tweede Palestijnse intifada – een gevecht van David tegen Goliath – werd bloedig onderdrukt. Sharon is trouwens niet aan zijn proefstuk bezig. Hij werd ondertussen in Brussel aangeklaagd omwille van zijn betrokkenheid als legerofficier bij de aanval op het stadje Qibya (1953) en als defensie-minister bij de slachtpartijen in de Palestijnse vluchtelingenkampen Sabra en Shatila (1982). Vanuit haar democratisch nationa-

lisme en internationale solidariteit met verdrukte volkeren in de wereld, klaagde de N-VA het onrecht aan dat het Palestijnse volk overkomt en een nieuw culminatiepunt bereikt. De huidige geweldspiraal van actie en reactie, van Israëliësch staatsterrorisme versus fundamentalistisch terrorisme, kan enkel worden gestopt door de stichting van een Palestijnse staat en de eerbiediging door Israël van reeds eerder gesloten akkoorden en VN-resoluties. Beide volkeren hebben recht op zelfbeschikking. Het bestaan van een "Palestijns volk" is reeds op 10 december 1969 voor de eerste maal erkend door de Verenigde Naties. In 1970 erkende de VN "dat het respect voor de rechten van het Palestijnse volk een noodzakelijk element is voor de vestiging van een rechtvaardige en duurzame vrede in het Midden-Oosten" en zette een nieuwe stap met de erkenning van haar "recht op zelfbeschikking". In 1974 werden twee resoluties aangenomen waarin enerzijds het recht op Palestijnse onafhankelijkheid en soevereiniteit wordt bekrachtigd en anderzijds de PLO de status van waarnemer bij de VN wordt toegewezen.

De twee partijen in het conflict, Israël en Palestina, kunnen niet op voet van gelijkheid worden geplaatst inzake politieke verantwoordelijkheid. De eerste is de overweldiger, de tweede is het slachtoffer. Men moet vaststellen dat Israël in wezen alleen maar "onderhandelt" over zijn schendingen van de internationale rechtsorde, over wat het zich, tegen die rechtsorde in, heeft toegeëigend (cfr. de VN-resoluties 194 en 242). Vandaag wordt de spiraal van geweld rechtstreeks gevoed door de Israëliësch regering. Zij bedient zich bij dit

alles daarenboven van volstrekt verwerpelijke oorlogsmethoden, zoals de beschieting van onschuldige burgers en een langzame uithongering van het Palestijnse volk door de hermetische afsluiting van zijn gebieden. Dit laatste is duidelijk bedoeld als een collectieve strafmaatregel, in strijd met het internationaal recht. De Israëliësch staat misbruikt zijn onmiskenbaar recht op veiligheid om het Palestijnse volk in een dodelijke wurg-greep te houden.

EUROPA

VLAAMSE STEM IN CONVENTIE

De Europese Raad van Laken heeft een belangrijke stap gezet in de richting van onze *Europese Toekomst*. De Verklaring die er werd goedgekeurd heeft het Europese debat echter véél verder geopend dat het eerdere Verdrag van Nice verondersteld had. Daarnaast werd de formule van een Conventie gelanceerd. Voortaan zijn het niet meer alleen regeringen die de Europese Verdragen en Instellingen zullen regelen, ook de nationale parlementen moeten er zich mee bemoeien. De N-VA moet op dit ogenblik goed in de gaten houden hoe Vlaanderen, dat volgens ons rechtstreeks op Europees niveau moet kunnen meebe-

slissen, zich zal moeten opstellen. Wie spreekt er voor Vlaanderen in deze Conventie? Er komt in iedere lidstaat een vertegenwoordiger van de (federale) regering. Tot nu toe moeten we er van uitgaan dat voor België J.L. Dehaene die rol zal spelen vermits hij in Laken als dusdanig werd gekwalificeerd en als vice-president van de Conventie werd gekatapulteerd door zijn vriend Verhofstadt. Alhoewel:

het moeilijke daaraan is dat Louis Michel van Buitenlandse Zaken dan niet zou mogen meedoen. Daarnaast twee vertegenwoordigers van het 'nationale parlement'. Wat betekent dat voor België? Een senator en een kamerlid? Vermits Dehaene al voor de CD&V zetelt, zouden die twee socialist en liberaal moeten zijn? Maar vooral, wie Vlaming, wie Waal? En waarom niet een federale parlementair en een regionale? Maar: zullen er ook 'suppleanten' zijn (waaronder eventueel een Vlaming)? Het intern reglement van de Conventie is nog niet uitgewerkt. Daarnaast voorziet Laken ook 16 Europese

parlementairen: een Vlaamse socialiste is reeds in de prijzen gevallen: Anne Van Lancker (die niet erg oploopt met de regionale dimensie van de toekomstige EU). Verder zal het Comité van de Regio's zes waarnemers aanduiden die geen stemrecht zullen hebben. De vraag is of er daarin vertegenwoordigers zullen zitten van de zogenaamde regio's met wetgevende bevoegdheden en hoeveel. Er valt te horen dat het gevecht in dit comité in het voordeel van de grote politieke groepen uitvalt. In ieder geval spreekt de Europese Alliantie nergens mee, noch in het Europees parlement en evenmin in het

Comité van de Regio's waar Chabert, die weldra president af zal zijn, alweer(!) zal voorgedragen worden. De Conventie zal uit 66 leden bestaan - waarin de Europese Commissie, die een leidende rol zou moeten spelen, slechts heel zwakjes vertegenwoordigd (twee commissarissen) is - en wordt voorgezeten door de vroegere Franse president Giscard d'Estaing.

De operaties beginnen op 28 februari e.k. Het Bureau telt 15 leden. Naast de 66 leden zullen er ook 39 vertegenwoordigers zijn van de 13 kandidaat-landen, Turkije inbegrepen. Zij kunnen echter niet stemmen. Het aantal

waarnemers is 13: drie van het Sociaal en Economisch Comité, drie vertegenwoordigers van de sociale partners en zes van het Comité van de Regio's, plus de 'Europese Ombudsman'.

Vlaanderen staat hier dus zeer zwak. De Vlaamse minister van Buitenlandse Zaken vroeg dadelijk een bijeenkomst van de Interministeriële Commissie voor Buitenlandse Betrekkingen om de zaak in overleg te klaren maar er is nog niet eens een datum vastgelegd. Wie zal een duidelijke Vlaamse stem doen weerklinken in deze Conventie die zich gaat uitspreken over de toekomst van Europa?

Er bestaat één alternatief: het Forum dat parallel met de Conventie werd gelanceerd en waar het Europees publiek, de regio's, de ngo's, de 'think thanks' en de universiteiten de Europese burger de kans geeft om zich te laten horen. De N-VA heeft zich alvast georganiseerd om, in naam van het Vlaams-Nationalisme, in deze democratische oefening aanwezig te zijn. Dit is echter tweede-

rangsdiplomatie. Geplaatst tegenover deze onwaardige toestand is er dus maar een weg voor Vlaanderen om een rechtmatige plaats in Europa te bekomen. Maar die weg wordt ons versperd door een onduidelijke Belgische grondwet enerzijds en door een onduidelijke Europese toekomst anderzijds. De N-VA wil Vlaanderen uit deze valkuil weg. Ons standpunt is duidelijk, wij moeten dadelijk bondgenoten aanspreken, andere partijen en regio's, om ons niet voor jaar en dag op de tweede rij te laten verdringen in het uitgebreide Europa van de 21ste eeuw.

Hans De Belder

OPEN KAART

TOEKOMST VOOR NATUUR IN VLAANDEREN?

Op 1 januari jl. werd de fusie tussen de twee grootste Vlaamse natuurverenigingen operationeel. Natuurreservaten VZW en De Wielewaal vormen nu samen Natuurpunt VZW, een beweging die met haar 47.000 leden meer dan ooit aanwezig zal zijn overal waar dit voor natuur en landschap relevant is.

Maar is er wel nog plaats voor natuur in Vlaanderen? Wij zijn nu eenmaal een bijzonder dichtbevolkt land waarin een aantal ruimteverslindende activiteiten, vooral in de vorige eeuw, tot natuurvernietiging op grote schaal hebben geleid. En zelfs daar waar nog open ruimte is, kan men in vele gevallen maar met moeite over een "landschap" spreken. Niet alleen in het landbouwareaal (denk maar aan de eerste ruilverkavelingen) maar ook in zones die volgens de gewestplannen bestemd waren om natuur- of zelfs reservaatgebied te worden, ging het traditionele landschap vrolijk voor de bijl of de ploeg, meestal in functie van een hogere productie. Tot wat dit geleid heeft, bewezen de ontzaglijke landbouwoverschotten en recent het al even onoverzichtelijke mestoverschot. Men hoeft geen groot denker te zijn om in te zien dat men niet ongestraft enorme hoeveelheden voedingsstoffen uit het (vaak verre) buitenland kan invoeren en een groot gedeelte van het resultaat hiervan als mest op onze Vlaamse bodem kan uitspreiden. Ik hoef geen dure analyses om aan te tonen dat dit noodzakelijkerwijze moest leiden tot de fosfaat- en vooral nitraatgehaltes in oppervlakte- en grondwater waarmee we thans geconfronteerd worden. Om te zwijgen over de pesticiden-residuen die slechts ten koste van grote (financiële) inspanningen uit ons drinkwater kunnen gehaald worden. De gevoerde landbouwpolitiek (of het gebrek daaraan) heeft in ons land voorspelbaar tot deze toestand geleid die niet alleen voor onze gezondheid maar ook voor de rechtstreeks betrokkenen (de individuele landbouwers) dramatische gevolgen dreigt te hebben. Zorg voor de open ruimte heeft dus niet alleen kwantitatieve maar ook veel kwalitatieve aspecten.

En toch wil ik hier een positief verhaal brengen. Niet in het minst dankzij de inspanningen van vele mondige burgers en van verenigingen die vrijwilligers de kans geven om hun engagementen waar te maken, is er inderdaad de jongste jaren

onmiskenbaar een mentaliteitsverandering aan het gebeuren. En ook de overheid, daartoe ook aangezet door het Europese niveau, zag in dat aan de bezorgdheid van zovelen niet kon voorbijgegaan worden. Een en ander maakt dat er nu tenminste toch een aantal instrumenten voorhanden is dat moeten toelaten een actief beleid van natuurbehoud en natuurontwikkeling te voeren. De twee belangrijkste daarvan zijn het zgn. Natuurdecreet en het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, die een aantal mogelijkheden aanreiken die echter - en hier wringt het schoentje - ook moeten uitgevoerd worden. De volgende maanden zullen dan ook cruciaal zijn. Beide decreten zijn het resultaat van langdurige besprekingen die, hoe kan het ook anders, besloten werden met compromissen waarbij door alle betrokkenen toegevingen werden gedaan. Het kan echter niet dat nu, bij de uitvoering, opnieuw teruggekomen wordt op deze afspraken of dat er allerlei verdragingsmanoeuvres aan bod komen om toch maar alles op de lange baan te schuiven. Dit betekent concreet dat de volgende maanden (eindelijk, na bijna twee jaar getalm) een begin moet worden gemaakt met het afbakenen van 125.000 ha Vlaams Ecologisch Netwerk, van 38.000 ha bijkomend natuurgebied én van 10.000 ha bijkomende bosuitbreiding. Samen met alle bondgenoten die het groen als prominente kleur in het kleurrijke Vlaanderen van de toekomst willen veilig stellen, zullen wij het beleid op deze verwezenlijkingen beoordelen.

Duurzaamheid in Vlaanderen realiseren betekent een evenwicht creëren tussen economische, ecologische en sociale componenten van onze leefomgeving, zonder dat één van deze drie dit evenwicht verstoort. Het is een moeilijke oefening, maar overheid en burger hebben de verdomde plicht om ze tot een goed einde te brengen.

Walter Roggeman
Voorzitter Natuurpunt VZW

